

Паздерътъ, — а той: задължително е! Кой може да те задължи, джанъмъ?

— Партията!

— Бреей!

Презъ цѣлия день Ангелъ мисли, какъ да подхване пакъ за членския вносъ. „Ще взема!“ — окуражаваше се самъ. — „Каквото и да стане, ще взема!“

— Глей го ти, синковеца! — разказваше стариятъ на жена си. — Азъ го гълча за закъснени-ята, а той иска жито, да си платялъ членския вносъ!...

— Нека, — отзова се майката.

Бащата цъкна:

— За членски вносъ бе, разбери!

— Ами много ли ще е?

— Една-две крини.

— Малко е, нека вземе, щомъ му трѣбва...

— Проста жена! — разсърди се той. — Та нали за тоя пусти партизанлъкъ го иска!.. Друго е, ако поиска да си купи нѣщо...

— И за партизанлъкъ да е... Само да си се прибира рано...

Майката не разбираше, какво общо можеше да има между две крини жито и страхътъ да ѝ дигнатъ детето, да го затворятъ и да му смъкнатъ кожата отъ бой. И настоя.

Когато вечерътъ Ангелъ се прибра въ кухнята и, гладенъ, уморенъ приседна край огнището, тя намѣри случай да го придума.

— За житото, — рече, — ако баща ти не даде, азъ ще ти дамъ, ама ще се оставишъ отъ тоя партизанлъкъ и нѣма да скитосвашъ толкова, нали Анго?

Ангелъ се усмихна.